

**Bernard Wesseling leest het mooiste uit
Komrij's 'De Nederlandse poëzie van de
twaalfde tot en met de twintigste eeuw in 3000
en enige gedichten' (De Langste Dag, 10
december 2010)**

Bernard Wesseling

bron

Bernard Wesseling, *Bernard Wesseling leest het mooiste uit Komrij's 'De Nederlandse poëzie van de twaalfde tot en met de twintigste eeuw in 3000 en enige gedichten' (De Langste Dag, 10 december 2010)*. 2011

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/wess037dlda02_v01/colofon.php

děni

Bernard Wesseling leest het mooiste uit Komrij's 'De Nederlandse poëzie van de twaalfde tot en met de twintigste eeuw in 3000 en enige gedichten'

François HaverSchmidt, Aan Betsy

Het heugt mij als de dag van gistren. Op het mos
In hartverovrend achtelooze houding lag
Uw rijzige figuur, wijl de anderen het bosch
Langzaam doordwaalden. 't Was een vreeslijk heete dag.

Gij hielt mijn veldflesch aan uw rozenlipjes, droog
Van 't lachen. Diep-gemoedlijk, als wen de avondklok
Door 't dal luidt, klonk het in uw keel. En zacht bewoog
Uw zoete strot zich op en neer bij elken slok.

Intusschen leunde ik schilderachtig op den tronk
Eens duizendjaargen eiks en vroeg mij heimlijk, wat
Voor smaak wel 't lot had, dat het aan een veldflesch schonk,
Wat droomend slechts mijn dichtermund genoten had.

O, ware 't noodlot niet alleen behept met koud
Verstand maar ook met warm gevoel, - uw poezle hand
Had plots de flesch, zoodra ze leeg was, door het woud
Gekeild, en op mijn lippen had uw mond gebrand.

Nu echter dronkt ge alleen de flesch leeg, onbewust,
Dat de inhoud nog al koppig was, - 't was witte port, -
En sloot uw loddrige oogjes dicht en sliet gerust. -
Nooit heb ik zóóveel tranen op één dag gestort.

Bron: François Haverschmidt, *Snikken en grimlachjes. Academische poëzie* (ed. Marita Mathijssen en Dick Welsink). Athenaeum - Polak & Van Genneep, Amsterdam 2003

François HaverSchmidt, Aan Rika

Slechts éénmaal heb ik u gezien. Gij waart
Gezeten in een sneltrein, die den trein,
Waar ik mee reed, passeerde in volle vaart.
De kennismaking kon niet korter zijn.

En toch, zij duurde lang genoeg, om mij
Het eindloos levenspad met fletsen lach
Te doen vervolgen. Ach! geen enkel blij
Glimlachje liet ik meer, sinds ik u zag.

Waarom ook hebt gij van dat blonde haar,
Daar de engelen aan te kennen zijn? En dan,
Waarom blauwe oogen, wonderdiep en klaar?
Gij wist toch, dat ik daar niet tegen kan!

En waarom mij dan zoo voorbijgesneld,
En niet, als 't weerlicht, 't rijtuig opgerukt,

En om mijn hals uw armen vastgekneeld,
En op mijn mond uw lippen vastgedrukt?

Gij vreesdet mogelijk voor een spoorwegramp?
Maar, RIKA, wat kon zaalger voor mij zijn,
Dan, onder helsch geratel en gestamp,
Met u verplet te worden door één trein?

Bron: François Haverschmidt, *Snikken en grimlachjes. Academische poëzie* (ed. Marita Mathijssen en Dick Welsink). Athenaeum - Polak & Van Genneep, Amsterdam 2003